

ΜΑΡΙΑ ΠΙΕΡΗ ΣΤΑΣΙΝΟΥ

ΤΟ ΓΕΛΑΣΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

εκδόσεις
**Μιχαήλ
Σιδερή**

Από τη Σαλαμίνα στο Μάριον

Της τον ανακοίνωσαν απλώς: «Αριστήλα, την άλλη εβδομάδα φεύγεις για το Μάριον. Εκεί σε περιμένει ο μελλοντικός σύζυγός σου».

Κι εκείνη, ως άξια βασιλοκόρη, δέχτηκε αδιαμαρτύρητα την απόφαση του πατέρα της. Ήξερε πως ο γάμος αυτός θα έφερνε την ειρήνη μεταξύ των δύο πόλεων και, επιτέλους, ο κόσμος θα έβλεπε μια άσπρη μέρα. Έτσι, παρόλο που της ίδιας μαύρισε η καρδιά της, προσπάθησε να μην κλάψει.

Η μάνα της πάλι, με φουσκωμένα, κόκκινα μάτια, δεν έκανε καμιά προσπάθεια να κρύψει αυτό που αισθανόταν. Σκούπιζε

συνεχώς με το ίδιο μαντίλι μάτια και μύτη και ήταν στα πρόθυρα νευρικού κλονισμού. Σε παρόμοια κατάσταση ήταν και η βάγια της όπως και όλος ο γυναικείος πληθυσμός του παλατιού, από υπηρέτριες μέχρι μαγείρισσες, μέχρι δασκάλες.

Οι μέρες πέρασαν γρήγορα και ήρθε η ώρα του αποχαιρετισμού και του αποχωρισμού. Όλοι έκλαιγαν και είχες την αίσθηση πως η βασιλοπούλα πήγαινε σε κηδεία -τη δική της- και όχι σε γάμο. Τελικά, μπήκε στο καράβι με χίλια ζόρια, γιατί η μάνα της δεν έλεγε να ξεκολλήσει από πάνω της. Ευτυχώς η αγαπημένη της βάγια θα πήγαινε μαζί της. Ήταν μια απόφαση της τελευταίας στιγμής, μια απόφαση του πατέρα της, που προσπαθούσε να κάνει όσο πιο ανώδυνο γινόταν τούτο τον ξενιτεμό της μονάκριβής του κόρης.

- Μην ανησυχείς, της φώναξε ο πατέρας της και βασιλιάς, καθώς απομακρυνόταν το καράβι. Σύντομα θα σε επισκεφτούμε με τη μητέρα σου. Όλα θα πάνε καλά!

Τα τελευταία λόγια του πατέρα της, την έκαναν να νιώσει καλύτερα. Ναι! Ήταν για όλους μια δύσκολη απόφαση. Θα πήγαινε σε μια άλλη πόλη, στην άλλη άκρη του νησιού. Ούτε καν σε άλλη χώρα. Όλα θα πήγαιναν καλά... Γιατί όχι;

Όταν όμως οι φιγούρες στην παραλία χάθηκαν, όταν όλα τα χέρια που χαιρετούσαν για καλό ταξίδι εξαφανίστηκαν, τότε την έπιασε πανικός. Τι την περίμενε στην καινούρια πόλη; Θα την καλοδέχονταν; Πώς ήταν ο μελλοντικός σύζυγός της; Τα δύο πρώτα ερωτήματα δεν άργησαν να απαντηθούν. Το τελευταίο όμως έπρεπε να περιμένει.

Όπως σιγά σιγά είχαν χαθεί οι δικοί της στο λιμάνι έτσι σιγά σιγά άρχισε να διακρίνει κόσμο στο καινούριο λιμάνι. Ήταν πρόσωπα άγνωστα σ' εκείνη αλλά όλοι κουνούσαν τα χέρια και τη χαιρετούσαν χαμογελαστοί.

- Καλώς ήρθες, βασίλισσά μας!

- Καλώς όρισες, κυρά μας!

Ανάμεσά τους και το βασιλικό ζευγάρι που, προτού σταματήσει το καράβι, πλησίασε και

περίμενε την έξοδό της. Με το που πάτησε στη γη, βρέθηκε σε μια τεράστια ζεστή αγκαλιά!

- Καλώς ήρθες κόρη μου, γύρισε και της είπε η βασίλισσα. Και τη φίλησε και στα δυο της μάγουλα με τρυφερότητα.

- Καλώς ήρθες παιδί μου, γύρισε και της είπε ο βασιλιάς και την αγκάλιασε με τόση στοργή λες και ήταν ο δικός της πατέρας.

- Θα πάμε στο παλάτι, να αλλάξεις, να φας και καμιά μπουκιά.

- Και μετά να ξεκουραστείς από το ταξίδι. Σίγουρα θα κουράστηκες!

Η βασιλοπούλα τους ακολούθησε με σκυμμένο το κεφάλι και κατακόκκινα μάγουλα. Ένιωθε τόσο άβολα, ξέροντας πως όλοι την παρατηρούσαν από την κορυφή -την κοτσίδα καλύτερα- μέχρι τα νύχια, ή, καλύτερα, τα παπούτσια!

Στη μεγάλη σάλα του παλατιού είχαν στρώσει για την αφεντιά της ένα τεράστιο τραπέζι με του πουλιού το γάλα και όλη η αριστοκρατία ήταν καλεσμένη εκεί. Όλη εκτός από

έναν. Αυτόν που έπρεπε να ήταν παρών! Αυτόν που έπρεπε να ήταν πρώτος και καλύτερος στο λιμάνι. Αυτόν που υποτίθεται πως θα μοιραζόταν την υπόλοιπη ζωή μαζί της: τον μέλλοντα σύζυγό της! Κι όμως, αυτός άφαντος! Μήπως κάτι κρυβόταν πίσω από την απουσία του; Μήπως έπρεπε να προετοιμαστεί για...

Η Αριστήλα συναντά τον Αλέξωνα

Είχε βραδιάσει και η Αριστήλα ήδη ένωθε μοναξιά. Η αγαπημένη της βάγια τη βοήθησε να αλλάξει, της χτένισε τα μακριά της μαλλιά και τα στόλισε με λουλουδάκια.

- Μην ανησυχείς, γύρισε και της είπε. Μπορεί το παλικάρι να μην είναι στην πόλη. Μπορεί να βρίσκεται σε πόλεμο. Μπορεί να...

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή χτύπησε η πόρτα. Ένας νεαρός υπηρέτης, κρατώντας ένα πανέμορφο, κόκκινο τριαντάφυλλο, μπήκε μέσα και την πλησίασε.

- Βασίλισσά μου, αυτό σας το στέλνει ο άρχοντας μου, βασιλιάς Αλέξωνας. Σας καλωσορίζει

και ζητά συγγνώμη γιατί δεν ήρθε στο λιμάνι. Όποτε είσαστε έτοιμη, να σας οδηγήσω στα διαμερίσματά του.

Η βασιλοπούλα έκανε ένα απαλό κούνημα του κεφαλιού και, με το χέρι, του έδειξε να περιμένει στον διάδρομο.

- Τι σου έλεγα; Αλέξωνας... ωραίο όνομα! Και τριαντάφυλλο... ρομαντικός... Και ζητά συγγνώμη... ευγενικός... Μια χαρά προχωράμε βασίλισσά μου! Να πας στο καλό! Σου εύχομαι καλή τύχη!

Αυτά της είπε η βάρβαρη και τη φίλησε λες και θα πήγαινε ακόμη ένα ταξίδι.

Βέβαια αυτό το «ταξίδι» ήταν τόσο μακρινό όσο ήταν και ο κήπος του παλατιού. Τον διέσχισαν και διαπίστωσε ότι στο πλάι ξεκινούσε ένα κτίριο λες και ήταν ένα δεύτερο παλάτι μέσα στο παλάτι. Υπηρέτες πηγαινοέρχονταν αλλά εδώ επικρατούσε μια ησυχία περίεργη και σχεδόν νεκρική. Ήδη είχε βραδιάσει και στους διαδρόμους ένας νεαρός πήρε να ανάβει τις λυχνίες μία μία.

Ο υπηρέτης που τη συνόδευε, σταμάτησε

έξω από μια τεράστια πόρτα και χτύπησε συνθηματικά.

- Εμπρός! ακούστηκε από μέσα μια δυνατή καθαρή φωνή.

Άνοιξε την πόρτα, έκανε υπόκλιση, γύρισε και έφυγε, αφήνοντας την Αριστήλα σύξυλη. Αυτή προχώρησε σιγά σιγά στο δωμάτιο που, σε αντίθεση με τους διαδρόμους, είχε μονάχα δύο λυχνίες αναμμένες και δεν διέφερε και πολύ από ένα σκοτεινό δωμάτιο. Στην αρχή δεν μπορούσε να διακρίνει τη μύτη της, όμως σιγά σιγά άρχισε να συνηθίζει το μισοσκοτάδο. Ένωθε γύρω της την πολυτέλεια και τη χλιδή αλλά από την άλλη ένωθε μια περιέργη θλίψη να πλανιέται στον αέρα.

- Πέρασε Αριστήλα! ακούστηκε μια απαλή, ζεστή φωνή από το βάθος. Σου ζητώ συγγνώμη που δεν ήμουν εκεί, εννοώ στο λιμάνι. Έλα, κάθισε να μου κάνεις παρέα.

Η βασιλοπούλα προχώρησε προς το μέρος του. Πρέπει να ήταν ένα μεγάλο τραπέζι, πρέπει να ήταν στρωμένο, αυτός καθόταν στην κεφαλή του τραπέζιού. Φαινόταν τεράστιος

μέσα στο σκοτάδι. Έμοιαζε σαν γίγαντας. Οι σκιές έπαιζαν παράξενα παιχνίδια.

- Ελπίζω να ήταν καλό το ταξίδι σου. Λυπάμαι αν οι γονείς μας σε έφεραν σε δύσκολη θέση. Από τη δική μου την πλευρά θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να περάσεις μια ευτυχισμένη ζωή εδώ κοντά μου. Θα σε πηγαίνω και στη Σαλαμίνα να βλέπεις τους δικούς σου. Δεν θέλω να μου μαραζώνεις!

- Σε ευχαριστώ, του είπε η Αριστήλα. Σε ευχαριστώ που ενδιαφέρεσαι.

- Θα ήθελες να πιούμε λίγο κρασί για το καλωσόρισμα;

- Ναι! Γιατί όχι;

- Άσπρο ή κόκκινο;

- Μ' αυτό το σκοτάδι ό,τι και να μου βάλεις δεν θα το καταλάβω!

- Δεν σου αρέσει το σκοτάδι;

- Μ' αρέσει το φως! Θα σε πείραζε να άναβαν κι άλλες λυχνίες;

- Θα σε πείραζε γι' απόψε να μείνουμε μονάχα με αυτές τις δύο; Αύριο σου υπόσχομαι να ανάψω ακόμη μία.